

Arrest

nr. 119 011 van 17 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 november 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Roemeense nationaliteit, diende op 5 maart 2013 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van bloedverwant in de opgaande lijn.

Op 28 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Op 4 februari 2014 stuurt verzoekster een aanvullende nota met opmerkingen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe. Dergelijk stuk is niet voorzien in het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de aanvullende nota met opmerkingen uit de debatten wordt geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis, § 2, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en van artikel 51 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit).

Verzoekster meent dat zij voldoende bewijzen heeft aangebracht die kunnen aantonen dat zij ten laste is van haar dochter. Ze meent dat verweerder de bewijzen niet of onvoldoende heeft getoetst aan hun waarachtigheid terwijl hij wel over deze mogelijkheden beschikt. Verzoekster meent dat verweerder verkeerdelijk stelt dat er een krantenartikel werd neergelegd, terwijl dit een publicatie is van de stad Ninove, m.a.w. een overheidsdienst. Verder verwijst verweerder ook verkeerdelijk naar de inhoud van het artikel, terwijl het de bedoeling was om de foto als bewijs naar voren te schuiven. Op de foto staat verzoekster naast haar krotwoning waar zijn van 2010 tot 4 januari 2013 op een onmenswaardige wijze probeerde te overleven.

Artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Hieruit blijkt verzoekster moet aantonen dat ze ten laste is van de referentiepersoon.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing:

“betrokkene heeft op onvoldoende wijze aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Als bewijzen ten laste in het verleden legt betrokkene een verklaring van haar dochter voor. Deze verklaring wordt echter niet gestaafd door enig officieel bewijs en kan bijgevolg niet getoetst worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid. Als bewijs van onvermogen legt betrokkene eveneens een verklaring van de dochter voor en een krantenartikel waarin staat vermeld dat het dorpje Vela de verblijfsplaats van de moeder om materiële steun vroeg. Aangezien dit geen document van de plaatselijke autoriteiten betreft kunnen we deze verklaring onmogelijk aanvaarden als een afdoende bewijs van onvermogen.”

Verzoekster lijkt niet te betwisten dat ze moet aantonen dat ze ten laste is van de referentiepersoon, maar zij geeft aan dat zij het niet eens is met de beoordeling gemaakt door verweerder in verband met het al dan niet ten laste zijn.

In zoverre verzoekster meent dat ze voldoende bewijzen heeft aangebracht en hiermee een herbeoordeling beoogt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient de Raad verzoekster er op te wijzen dat zulks niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad kan enkel de wettigheid van de bestreden beslissing nagaan.

Waar verzoekster van oordeel is dat verweerder de waarachtigheid van haar verklaringen die ze als bewijs heeft aangebracht, diende na te gaan, kan ze niet gevolgd worden. Zoals verweerder terecht opmerkt in de nota met opmerkingen ligt de bewijslast bij verzoekster.

De opmerking van verzoekster dat het krantenartikel uitgaat van een overheidsdienst, met name de stad Ninove kan geen afbreuk doen aan de beoordeling van verweerder, dat dit geen bewijs van onvermogen is uitgaande van de plaatselijke autoriteiten waarmee uiteraard de Roemeense autoriteiten bedoeld worden. Ook het gegeven dat verweerder verwijst naar de inhoud van het krantenartikel eerder dan naar de foto in dit krantenartikel doet geen afbreuk aan de voormelde beoordeling dat dit geen bewijs van

onvermogen is uitgaande van de plaatselijke autoriteiten. Verder betwist verzoekster niet dat ze geen bewijzen heeft voorgelegd waaruit blijkt dat ze in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat verweerder een verkeerde beoordeling heeft gemaakt in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 40bis, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 51 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1. Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

In dit geval beschikt de burger van de Unie over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen. Deze bijkomende termijn van een maand begint te lopen vanaf de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde bijlage 20.

Indien de burger van de Unie nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand bedoeld in het eerste lid, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

Indien de burger van de Unie de vereiste documenten overlegt binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag onmiddellijk door aan de gemachtigde van de Minister, behalve indien het recht op verblijf onmiddellijk aan de burger van de Unie is toegekend conform § 3.

§ 2. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, en mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2, werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie een verklaring van inschrijving overeenkomstig het model van bijlage 8 af.

Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

§ 3. De burgemeester of zijn gemachtigde mag het verblijfsrecht onmiddellijk toekennen aan de burger van de Unie die alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen de in § 1 bepaalde termijn, indien :

1° hij werknemer of zelfstandige is in de zin van artikel 40, § 4, 1e lid, 1°, van de wet;

2° hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, overeenkomstig artikel 40, § 4, 1e lid, 2°, van de wet, mits het bewijs van de voldoende bestaansmiddelen wordt geleverd door een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering waarover de betrokkene voor zichzelf beschikt;

3° hij ingeschreven is aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie te volgen, overeenkomstig artikel 40, § 4, 1e lid, 3°, van de wet;

4° hij de echtgenoot is of de partner waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als gelijkwaardig aan het huwelijk, in de zin van artikel 40bis, § 2, 1e lid, 1°, van de wet, mits de band van aanverwantschap of partnerschap wordt bewezen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten ter zake;

5° hij bloedverwant in neergaande lijn is jonger dan 21 jaar, in de zin van artikel 40bis, § 2, 1e lid, 3°, van de wet, mits de band van bloedverwantschap en het recht van bewaring, en, bij gedeelde bewaring, de toestemming van de andere houder van het recht van bewaring, zijn bewezen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten ter zake.

Als het recht op verblijf wordt toegekend aan een burger van de Unie bedoeld in het 1e lid, 1° tot 5°, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde hem een verklaring van inschrijving af, overeenkomstig het model van bijlage 8 en stuurt hij onmiddellijk een kopie van de aanvraag door aan de gemachtigde van de Minister.

§ 4. Een burger van de Unie die in het bezit is van een verklaring van inschrijving kan, te allen tijde, een elektronische versie van dit document vragen, behalve als er aan zijn recht op verblijf een einde is gemaakt. De papieren versie van de verklaring van inschrijving wordt gratis”

Het is de Raad niet duidelijk om welke reden verzoekster deze bepaling geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

In zoverre verzoekster meent dat haar ten onrechte een bijlage 20 werd afgeven, volstaat het te verwijzen naar hetgeen hiervoor werd uiteengezet aangaande de schending van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet. Nu verzoekster geen schending van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd, kan zij evenmin gevolgd worden in haar stelling dat haar ten onrechte een bijlage 20 werd afgeleverd.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU